

Осіння рапсодія кохання (пісня)

Нестор Чир

Чому так сталося — не знаю,
Та покохала я тебе.
Свою любов в душі ховаю
Й благаю небо голубе,
Щоби твої блакитні очі
І найдорожчий образ твій
Веселі зорі в тиші ночі
Скупали в озері надій.

Приспів:

Ти повір моїм признанням,
Що тріпочуть на устах.
Це кохання, це кохання
Перше у моїх літах.

Уже лелеки відлетіли
І пізні айстри відцвіли,
А я ворожу все несміло:
Коли зустрінемось, коли?
Прийди, прийди, коханий! Чуєш?..
Серед пісень мене знайди,
Хто наше щастя завирує
Вогнем незгасним назавжди.

Приспів:

Ти повір моїм стражданням,
Що в тумани забрели.
Подаруй мені кохання,
Де б ми в світі не були.

Чому так сталося — не знаю,
Любов, як світ, не має меж.
То вечоріє, то світає,
А ти не йдеш, а ти не йдеш.
Гайнуть літа, минуться весни,
Заосеніємо і ми.
Та я проситиму: воскресни,

І хоч у мріях обійми!

Приспів:

Ти повір моїм бажанням,

Ти повір моїм словам...

Ох, не збулося кохання —

Грає музика не нам!